

Sygn. akt III CSK 292/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej w Bielsku Białej - Południe
i Prezesowi Sądu Rejonowego w Oświęcimiu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 124/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratury
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset zł)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r. - w sprawie o zapłatę - Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 października 2014 r., oddalającego powództwo.

Powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni art. 169 § 2 w związku z § 1 k.c., wywołującego, zdaniem skarżącego, poważne wątpliwości i powodującego rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Droga dochodzenia roszczeń od Skarbu Państwa wskazana w art. 424^{1b} k.p.c. jest drugą alternatywą, wobec drogi wytyczonej w art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 *in principio* k.c.; właściwą wtedy, gdy domniemana szkoda została wyrządzona przez wydanie innego orzeczenia niż wyrok sądu drugiej instancji, kończący postępowanie.

Wytyczenie tej drogi nie zmienia jednak zasad odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez wydanie prawomocnego orzeczenia, utrwalone jednakowo w nauce i rzecznictwie Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego. Chodzi o oczywiste i rażące naruszenie prawa (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 lub z dnia 15 listopada 2006 r., I BP 12/06, OSNP 2008, nr 1-2, poz. 3). Przyjmuje się przy tym jednolicie, że wybór jednej z możliwych interpretacji prawa, nawet jeżeli została uznana za błędną, nie oznacza niezgodności orzeczenia z prawem.

W skardze nie wytknięto takiej niezgodności; przeciwnie, skarżący nawet dopuszcza wykładnię przyjętą przez sąd, ale wskazuje także na inne poglądy i prosi o ich zweryfikowanie.

Z tych względów, wobec braku przyczyn kasacyjnych, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), kosztach rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.